

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Sa/48/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1017200891
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Široká
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1017200891.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v konaní pred sudkyňou JUDr. Zuzanou Širokou v právnej veci žalobcu: T. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. U. 5, XXX XX X., zastúpeného: Fridrich Lawyers, s.r.o., so sídlom: Dunajská 6, 811 08 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie so sídlom Ul. 29. augusta č. 8-10, 813 63 Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia žalovanej č. 31609-2/2017-BA z 05.04.2017 takto

rozhodol:

- I. Súd žalobu **z a m i e t a**.
- II. Žalovanej právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca si uplatnil nárok na úrazový príplatok podaním žiadosti o úrazový príplatok, uvedenej na Potvrdení o dočasnej pracovnej neschopnosti č. O XXXXXX, vystavenom dňa 23.12.2015 z dôvodu pracovného úrazu. Z hlásenia úrazu na nemocenské poistenie z 26.01.2016 vyplýva, že žalobca u zamestnávateľa SPP-Distribúcia a.s. v sklade materiálu utrpel dňa 21.12.2015 o 12:45 úraz, keď mu pri skladaní plastového vreca s materiálom niečo prasklo v ľavom ramene.
2. Zamestnávateľ emailom z 09.02.2016 na dopyt referentky Sociálnej poisťovne uviedol, že udalosť nepovažuje za úraz, ale za inú udalosť/chorobu. Oznámenie poisťovnej udalosti ani Záznam o úraze nezasielal.
3. Žalovaná listom z 12.02.2016 vyzvala zamestnávateľa žalobcu, aby oznámil, či uznal predmetnú udalosť ako pracovný úraz alebo nie. V prípade uznania žiadala o zaslanie Oznámenia o poisťovnej udalosti a Záznam o registrovanom pracovnom úraze, v prípade neuznania o uvedenie dôvodu. Zamestnávateľ listom z 23.02.2016 oznámil pobočke žalovanej, že úkon, ktorý žalobca urobil dňa 21.12.2015 nepredstavuje podstatnú, dôležitú a značnú príčinu poškodenia zdravia zamestnanca a tento úkon nie je príčinou vzniku poškodenia zdravia, keďže predmetné poškodenie zdravia existovalo u zamestnanca už pred samotným úkonom a malo byť vyriešené plánovanou operáciou. Z kópie listiny - Postup pre hlásenie pracovného úrazu (bez dátumu) vyplýva, že zamestnávateľ úraz zamestnanca považoval za inú udalosť/chorobu.
4. Listom z 26.02.2016 pobočka žalovanej oznámila žalobcovi, že jeho zamestnávateľ neuznal jeho úraz z 21.12.2015 za pracovný úraz. Zároveň poučila žalobcu, že v prípade, ak s rozhodnutím zamestnávateľa nesúhlasí, má možnosť podať na súd určovaciu žalobu, nakoľko ide o pracovnoprávny vzťah súkromnoprávnej povahy a riešenie spadá do právomoci súdov. Zároveň určila lehotu 15 dní na preukázanie podania určovacej žaloby.

5. Listom zo 16.03.2016 označeným ako vnútorné oznámenie, požiadala pobočka lekára z odboru lekárskej posudkovej činnosti o stanovisko, či pracovná neschopnosť žalobcu od 22.12.2015 súvisí s jeho poistnou udalosťou z 21.12.2015.

6. Listom zo 17.03.2016 oznámila pobočka žalobcovi predĺženie lehoty na vydanie rozhodnutia o nároku na úrazovú dávku, vzhľadom na to, že zatiaľ neobdržala stanovisko posudkového lekára.

7. Emailom z 06.04.2016 posudková lekárka uviedla, že posudkový lekár nie je kompetentný sa vyjadriť k tomu, či sa jedná o pracovný úraz alebo nie, keďže zamestnávateľ pracovný úraz neuznal.

8. Listom z 28.04.2016 riaditeľka odboru lekárskej posudkovej činnosti opätovne informovala žalobcu, že Sociálna poisťovňa nie je oprávnená určovať, či v konkrétnom prípade išlo o pracovný úraz. Na toto posúdenie nie je príslušný ani posudkový lekár. Ide o spornú skutočnosť súkromnoprávnej povahy, ktorá spadá do právomoci súdov. Opätovne odporučila žalobcovi podať na príslušnom súde určovaciu žalobu, s poučením, že inak ho Sociálna poisťovňa nebude môcť posudzovať ako poškodeného v súvislosti s pracovným úrazom na účely úrazových dávok.

9. Rozhodnutím č. 20142-7/2016-BAM z 09.05.2016 bolo konanie prerušené z dôvodu, že v zákonnej lehote nemožno presne a úplne zistiť skutkový stav veci.

10. Listom z 09.12.2016 právny zástupca žalobcu predložil do konania lekársku správu z traumatologickej ambulancie zo 17.08.2016, v ktorej ošetrojúci lekár pre potreby pacienta uviedol: „Peroper. nález lézie kostenného jadra (čo na MRI ľ. Ramena na jeseň 2015 nebolo popísané), t.j. táto lézia vznikla úrazom z 21.12.2015, preto je nutné pokračovať v PN.“ Zároveň požiadaval o pokračovanie v konaní.

11. Rozhodnutím pobočky č. 1620-9/2017-BAM z 10.01.2017 (prvostupňové rozhodnutie) pobočka Bratislava ako prvostupňový orgán rozhodla, že žalobca nemá nárok na úrazový príplatok v dôsledku úrazu zo dňa 21.12.2015. V odôvodnení uviedla, že nie je oprávnená určovať, či v konkrétnom prípade išlo o pracovný úraz, pričom na posúdenie tejto skutočnosti nie je príslušný ani posudkový lekár. Ide o spornú skutočnosť súkromnoprávnej povahy, riešenie ktorej spadá do právomoci príslušných súdov. Zároveň poukázal na to, že žalobca bol poučený o možnosti podať určovaciu žalobu. S poukazom na ust. § 184 ods. 5 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej len zákon o sociálnom poistení) uviedla, že žalobca nepreukázal podanie určovacej žaloby ani riadne relevantné dôkazy, ktoré by jeho tvrdenie preukázali a ani nenavrhol ďalšie dokazovanie. Pre rozhodnutie o nároku na úrazovú dávku je nevyhnutné jednoznačne preukázať právny základ nároku, t.j. existenciu pracovného úrazu, pracovnoprávny vzťah zamestnanca a zároveň samotnú zodpovednosť zamestnávateľa za pracovný úraz. Vzhľadom na to, že žalobca nepreukázal rozhodné skutočnosti, rozhodla pobočka na základe existujúceho skutkového stavu.

12. Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie, ku ktorému pripojil Nález Ústavného súdu SR sp. zn.: I. ÚS 87/2014 z 10.09.2014, podľa ktorého: „Sociálna poisťovňa ako orgán aplikujúci právo musí pri svojej činnosti dbať na to, aby jej rozhodnutia a konanie, ktoré im predchádzalo, majúci na mysli predovšetkým vykonávanie dokazovania v rámci zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, boli úplné, presvedčivé a vzbudzovali dôveru v spravodlivosť. Pokiaľ skutkové závery vyplývajúce z posúdenia predbežnej otázky sú bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu a v príkrom rozpore s predloženými podkladmi či vykonanými dôkazmi, nemožno hovoriť o zákonnom rozhodnutí orgánu verejnej správy. Ak Sociálna poisťovňa vydala rozhodnutia na základe úsudku prijatého v rámci predbežnej otázky, je potom úlohou všeobecných súdov, aby v rámci postupu podľa § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku a v medziach podanej žaloby preskúmali, či prijatý záver správneho orgánu o relevantnej predbežnej otázke mal oporu v dokazovaní potrebnom na jej riadne objasnenie alebo či nejde o exces alebo zjavnú svojvôľu, ktorá môže mať za následok vyslovenie nezákonnosti rozhodnutí a postupu správneho orgánu. Správny orgán nemôže konať svojvoľne ani pri formulovaní úsudku v rámci predbežnej otázky a aj takýto postup má byť predmetom prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia. Súd pritom môže vykonať všetky potrebné dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia a nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom (§ 250i Občianskeho súdneho poriadku).“

13. O podanom odvolaní rozhodla žalovaná rozhodnutím č. 31609-2/2017-BA z 05.04.2017 (napadnuté rozhodnutie) tak, že odvolanie žalobcu v celom rozsahu zamietla a potvrdila prvostupňové rozhodnutie pobočky. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedla, že základnou podmienkou nároku na úrazový príplatok je uznanie za dočasne práceneschopného v dôsledku poistnej udalosti, teda pracovného úrazu resp. choroby z povolania. Zamestnávateľ ako osoba povolaná zákonom č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce (ďalej len zákonník práce) neuznal predmetný úraz za pracovný, s čím žalobca nesúhlasil. S poukazom na ust. § 14 zákonníka práce a § 163 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (CSP) spory medzi zamestnancom a zamestnávateľom o nároky z pracovnoprávných vzťahov prejednávajú a rozhodujú súdy. Z uvedených ustanovení vyplýva, že spor o to, či je úraz pracovným úrazom je jednoznačne pracovnoprávny spor, rozhodnutie o ňom spadá výlučne do kompetencie všeobecného súdu, ktorý jediný môže po vykonaní dokazovania záväzne určiť, že úraz, ktorý zamestnávateľ neuznal za pracovný, je napriek jeho vyhláseniu pracovným úrazom. Súd koná len na základe návrhu strán sporu (zamestnanca alebo zamestnávateľa) tzv. určovacej žaloby. Poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (NS SR) sp. zn.: 9Sžo/19/2012, podľa ktorého Sociálna poisťovňa nie je legitimovaná na podanie takejto určovacej žaloby. Ďalej poukázala na rozsudok NS SR sp. zn.: 7So/14/2015, ktorý potvrdzuje názor žalovanej, že nie je oprávnená rozhodovať o okolnostiach zodpovednosti za vznik pracovného úrazu a či k poškodeniu zdravia došlo následkom pracovného úrazu, keďže na také rozhodnutie je oprávnený iba súd v civilnom konaní. Zároveň dodala, že žalovaná si úsudok na základe predložených dokladov urobiť môže, nemá však takú povinnosť a nie je povinná vykonávať vyčerpávajúce dokazovanie. Taktiež poukázala na rozsudok NS SR sp. zn.: 9Sžo/44/2011 a 9Sžo/14/2011, podľa ktorého je vyhlásenie zamestnávateľa o vzniku pracovného úrazu pre žalovanú záväzné, pokiaľ neuplatní neplatnosť tohto právneho úkonu žalobou na súde. Taktiež poukázala na rozsudok NS SR sp. zn.: 7žo/5/2016 a 7So/144/2009 a dodala, že nemá poučovanie povinnosť vo vzťahu k žalobcovi, avšak v rámci pro-klientskeho prístupu napriek tomu žalobcu vyzvala na podanie žaloby. Zároveň dodala, že pobočka postupovala správne. Záverom zopakovala, že jediným dôkazom spôsobilým relevantne spochybníť vyhlásenie zamestnávateľa o neuznaní úrazu za pracovný je preukázanie podania žaloby civilnému súdu. Lekársky nález zo 17.08.2016 takýmto dôkazom nie je.

II.

Správna žaloba

14. Žalobou doručenou správne súdu dňa 08.06.2017 sa žalobca domáhal zrušenia preskúmaného aj prvostupňového rozhodnutia. Žalobca považuje postup pobočky ako aj žalovanej za nesprávny, keďže nesprávne aplikovali ustanovenia zákona o sociálnom poistení. Nesúhlasí so záverom, že žalovaná nie je oprávnená určovať, či išlo o pracovný úraz. Poukázal na ust. § 198 zákona o sociálnom poistení a uviedol, že práve posúdenie, či sa v danom prípade jedná o pracovný úraz považuje za typickú predbežnú otázku, ktorej vyriešenie tvorí podklad pre vydanie rozhodnutia. Z ust. § 198 zákona o sociálnom poistení jednoznačne vyplýva, že si žalovaná o danej skutočnosti úsudok urobiť môže a poukázal na nález ústavného súdu sp. zn.: I ÚS 87/2014. Ďalej poukázal na to, že predložil do konania lekársku správu zo 17.08.2016, z ktorej jednoznačne vyplýva, že navrhovateľ síce mal zdravotné problémy s ľavým ramenom už na jeseň 2015, avšak práve úraz z 21.12.2015 bol dôvodom vzniku lézie kosteného labra, ktorý spôsobil jeho práceneschopnosť. Preto nesúhlasí s názorom žalovanej, že lekárska správa nie je dôkazom spôsobilým spochybníť vyhlásenie zamestnávateľa o neuznaní pracovného úrazu. Žiadal, aby súd zrušil prvostupňové aj napadnuté rozhodnutie a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie.

.

III.

Vyjadrenie žalovanej

15. Žalovaná vo vyjadrení k žalobe uviedla, že s poukazom na ust. § 14 zákonníka práce a § 316 ods. 1 CSP je spor o to, či je úraz pracovným úrazom jednoznačne pracovnoprávnym sporom a rozhodnutie o ňom spadá výlučne do kompetencie všeobecného súdu, ktorý jediný môže po vykonaní dokazovania záväzne určiť, že úraz, ktorý zamestnávateľ neuznal za pracovný, je napriek jeho vyhláseniu pracovným úrazom. Súd koná však len na základe podanej určovacej žaloby. Opätovne poukázala na rozsudky

NS SR, na ktoré už poukázala v administratívnom konaní a uviedla, jediným spôsobom ako spochybníť domnienku správnosti vyhlásenia zamestnávateľa o tom, že úraz z 21.12.2015 nie je pracovným úrazom, je preukázať, že žalobca podal určovaciu žalobu. Lekárska správa zo 17.08.2016 nie je spôsobilá spochybníť vyhlásenie zamestnávateľa o neuznaní pracovného úrazu.

16. Trvala na tom, že tak pobočka ako aj ústredie rozhodli správne, pričom takýto postup bol niekoľkokrát deklarovaný NS SR za správny. K nálezu ústavného súdu, na ktorý poukazoval žalobca uviedla, že ide o špecifický prípad a žiadala žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

IV.

Ďalšie vyjadrenia strán

17. Žalobca k vyjadreniu žalovanej uviedol, že za kľúčové považuje stanovisko uvedené v náleze Ústavného súdu SR, v ktorom ústavný súd vyčerpávajúco a celkom jednoznačne definoval povinnosti žalovanej vo vzťahu k rozhodovaniu o tom, či úraz bol pracovným úrazom, pričom išlo o totožný prípad a nie je relevantné, ako uvádza žalovaná, či išlo o špecifický.

18. Žalovaná sa k vyjadreniu žalobcu nevyjadrila.

V.

Konanie na krajskom súde

19. Krajský súd v Bratislave ako správny súd v konaní o žalobe v sociálnych veciach (§ 199 a nasl. zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok - SSP) preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie a administratívne konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že správna žaloba nie je dôvodná.

20. Podľa § 203 ods. 1 a 2 SSP, rozsah správnej žaloby fyzickej osoby a jej dôvody možno zmeniť alebo doplniť až do rozhodnutia správneho súdu. Pri správnej žalobe fyzickej osoby nie je správny súd viazaný žalobnými bodmi.

21. Podľa § 190 SSP, ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

22. Podľa § 199 ods. 3 SSP, ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie v sociálnych veciach ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

23. Vzhľadom na to, že žalobca a aj žalovaná požiadali o nariadenie pojednávania, správny súd vo veci nariadil pojednávanie, ktoré sa konalo dňa 17.03.2022. Na pojednávaní obe strany trvali na svojich predchádzajúcich písomných podaniach a argumentoch v nich uvedených.

VI.

Skutkový stav a právne posúdenie

24. Vzhľadom na to, že medzi stranami nebol sporný skutkový stav, správny orgán vychádzal zo skutkového stavu tak, ako vyplýva z administratívneho spisu žalovanej a ako je zachytený v bodoch 1 - 13 odôvodnenia tohto rozsudku.

25. Spornou zostala medzi účastníkmi otázka, či je žalovaná oprávnená určiť, či úraz, ktorý zamestnávateľ žalobcu neuznal za pracovný, je potrebné považovať na účely konania o úrazovej dávke za pracovný úraz (právna otázka).

26. Podľa § 83 zákona o sociálnom poistení poškodený na účely poskytovania úrazových dávok je zamestnanec zamestnávateľa podľa § 16 a fyzická osoba uvedená v § 17 ods. 2, ak utrpeli pracovný úraz alebo sa u nich zistila choroba z povolania.

27. Podľa § 85 zákona o sociálnom poistení zamestnanec zamestnávateľa podľa § 16, ktorý v dôsledku pracovného úrazu alebo choroby z povolania bol uznaný za dočasne práceneschopného, má nárok na úrazový príplatok od prvého dňa dočasnej pracovnej neschopnosti, ak má nárok na náhradu príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti podľa osobitného predpisu alebo nárok na výplatu nemocenského z nemocenského poistenia.

28. Podľa § 198 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, ak sa v konaní vyskytne otázka, o ktorej už právoplatne rozhodol iný príslušný orgán, je organizačná zložka Sociálnej poisťovne takýmto rozhodnutím viazaná; inak si organizačná zložka Sociálnej poisťovne môže o takejto otázke urobiť úsudok alebo dá príslušnému orgánu podnet na začatie konania.

29. Podľa § 198 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, organizačná zložka Sociálnej poisťovne si nemôže ako o predbežnej otázke urobiť úsudok o tom, či a kto spáchal trestný čin, priestupok, správny delikt, alebo o osobnom stave fyzickej osoby, ak patrí o ňom rozhodovať súdu.

30. Ide o právnu otázku, ktorej sa opakovane venoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky (okrem rozsudkov uvádzaných žalovanou správny súd poukazuje aj na novšie rozhodnutia napr. rozsudky: sp. zn.: 7Sk/29/2019, 9Sžsk/108/2019, 9Sžsk/39/2019) a opakovane dospel k záveru, že v prípade sporu o tom, či určitý úraz je pracovným úrazom, ide o spor pracovno-právny, o ktorom rozhodujú súdy v civilnom súdnom konaní. Zo žiadneho ust. zákona o sociálnom poistení nevyplýva oprávnenie Sociálnej poisťovne rozhodovať o tom, či úraz je pracovným úrazom.

31. Správny súd však predovšetkým poukazuje na odôvodnenie rozsudku NS SR sp. zn.: 9Sžsk/99/2019 z 24.03.2021, v ktorom najvyšší súd vyčerpávajúcim spôsobom rozviedol uvedenú problematiku a v ktorom uviedol:

„14. Medzi žalobkyňou ako zamestnankyňou a jej zamestnávateľom (Slovenské energetické strojárne a.s., Tlmače) však bola sporná otázka povahy úrazu, ktorý žalobkyňa utrpela dňa 15.01.2016. Na túto okolnosť nadväzuje právna úvaha o tom, či je žalovaná stanoviskom zamestnávateľa ohľadom ne/uznania úrazu za pracovný viazaná alebo či je oprávnená túto otázku ako predbežnú záväzným spôsobom vyhodnotiť (posúdiť) sama v rámci administratívneho konania.

32. Žalovaná s poukazom na to, že zamestnávateľ úraz žalobkyne zo dňa 15.01.2016 neuznal za pracovný, žalobkyňa nepovažovala za poškodenú v zmysle § 83 zákona o sociálnom poistení a s poukazom na § 99 zákona o sociálnom poistení jej nepriznala nárok na náhradu za bolesť. Argumentovala rozhodovacou činnosťou najvyššieho súdu, v zmysle ktorej „vyhlásenie zamestnávateľa o vzniku pracovného úrazu je pre žalovanú záväzná“ (9Sžso/44/2011).

33. Žalovaná považovala za správny záver prvostupňového správneho orgánu, že nárok na náhradu za bolesť žiadateľke nebolo možné priznať v situácii, keď jej zamestnávateľ úraz za pracovný neuznal a žiadateľka (napriek nesúhlasu s jeho stanoviskom) nijako nepreukázala, že poškodenie zdravia utrpela pri plnení pracovných úloh a určovaciu žalobu odmietla podať, hoci na možnosť jej podania sa žalovaná dopytovala opakovane.

34. Žalobkyňa s poukazom na nález Ústavného súdu sp.zn. I.ÚS 87/2014 z 10.09.2014 „publikovaný v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR pod č. 21/2014, trvala na tom, že bolo povinnosťou žalovanej v rámci dávkového konania posúdiť otázku existencie relevantnej sociálnej udalosti, ktorá je jednou zo základných podmienok priznania náhrady za bolesť, t.j. musí sa v rámci predbežnej otázky vysporiadať so skutočnosťou, či došlo k pracovnému úrazu.

35. Náhrada za bolesť je úrazovou dávkou, ktorá sa poskytuje za podmienok ustanovených zákonom o sociálnom poistení z úrazového poistenia.

36. V zmysle zákonnej právnej úpravy, úrazové poistenie je povinné poistenie zamestnávateľa, ktoré ho chráni pred rizikom ekonomickej záťaže pre prípad jeho zodpovednosti za poškodenie zdravia alebo úmrtia v dôsledku pracovného úrazu alebo choroby z povolania jeho zamestnancov, ktorá mu vyplýva zo Zákonníka práce. Úrazové poistenie je viazané na zamestnávateľa (na rozdiel od nemocenského

a dôchodkového poistenia), ktorý je v pozícii poistenca a platí si úrazové poistenie, ktoré mu povinne vzniká dňom, v ktorom začal zamestnávať aspoň jednu fyzickú osobu. Úrazové poistenie má v tomto zmysle charakter poistného systému kompenzačného charakteru, nie odškodnenia spočívajúceho v náhrade škody.

37. Zamestnávateľ má v zmysle Zákonníka práce objektívnu zodpovednosť za pracovné úrazy a choroby z povolania. Na druhej strane, podľa § 17 zákona č. 124/2006 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pracovný úraz registruje a eviduje len zamestnávateľ, čím v tejto fáze predbežne určuje, či poškodenie zdravia je pracovný úraz. Pre prípad nesúhlasu zamestnanca s klasifikáciou jeho úrazu zamestnávateľom, sa môže zamestnanec obrátiť len na súd. Avšak aj v prípade, že poškodenie zdravia by bolo súdom definované ako pracovný úraz, má zamestnávateľ (za určitých podmienok) možnosť zbaviť sa zodpovednosti za pracovný úraz úplne alebo čiastočne.

38. Je preto potrebné prisvedčiť argumentácii žalovanej, že povinné úrazové poistenie v zmysle zákonnej úpravy uvedenej v § 16 zákona o sociálnom poistení, vzniká zamestnávateľovi (nie zamestnancovi), pričom nárok na úrazové dávky z úrazového poistenia zamestnávateľa nevzniká automaticky každému zamestnancovi zamestnávateľa.

39. Nárok na úrazovú dávku (okrem zákonom stanovených výnimiek) v zmysle právnej úpravy môže vzniknúť len zamestnancovi zamestnávateľa povinne úrazovo poisteného (podľa § 16 zákona o sociálnom poistení) a až po splnení podmienok ustanovených zákonom o sociálnom poistení (§ 17 ods. 1 zákona o sociálnom poistení).

40. Kasačný súd zotrváva na závere vyplývajúcom z jeho súdnej praxe (napr. 9Sžso/1/2016), že stanovisko zamestnávateľa ohľadom záveru o povahe pracovného úrazu, je pre žalovanú rozhodujúce a záväzné bez ohľadu na to, aký vlastný úsudok si o tejto predbežnej otázke sama vytvorila. Zároveň dodáva, že následne je vecou ďalšieho postupu žalovanej ako orgánu verejnej správy, aké kroky (s ohľadom na závery už svojich vlastných zistení) zvolí následne, pred vydaním samotného rozhodnutia o nároku žiadateľa (žalobkyne).

41. Na účely rozhodovania o úrazových dávkach je v zásade nevyhnutné rozlišovať, či medzi dotknutými subjektami je zhoda ohľadom charakteru úrazu, alebo či sú ich stanoviská rozdielne.

42. V prípade, ak zamestnávateľ uznal úraz svojho zamestnanca za pracovný a žalovaná v rámci vlastnej správnej úvahy sa tak domnieva rovnako, bez ďalšieho (s ohľadom na ne/splnenie ďalších zákonných podmienok) vydá rozhodnutie o nároku na príslušnú úrazovú dávku. Stanovisko zamestnávateľa osoby žiadajúcej o úrazovú dávku vtedy nekoliduje záujmu (požiadavke) zamestnanca.

43. V danej právnej veci však o takúto situáciu nejde, pretože už od počiatku (po vzniku poškodenia zdravia žalobkyne) tu existuje spor ohľadom charakteru poškodenia na zdraví a to ešte pred rozhodnutím správneho orgánu, keď zamestnávateľ ako nositeľ úrazového poistenia úraz za pracovný nepovažuje, ktoré stanovisko odporuje záujmu žalobkyne ako žiadateľky o úrazovú dávku. Žalobkyňa si je pritom tejto situácie vedomá od počiatku.

44. Za týchto okolností je otázka povahy úrazu žalobkyne otázkou síce stále predbežnou, avšak spornou, pričom žalovaná predmetnú otázku nie je oprávnená rozhodnúť s konečnou platnosťou v dávkovom konaní, nakoľko dôsledky takéhoto jej úsudku by mohli mať zároveň dosah aj na pracovnoprávny vzťah, ktorý existuje medzi zamestnávateľom a zamestnancom (napríklad na možnosť ne/krátenia dovolenky za obdobie dočasnej pracovnej neschopnosti). Je potrebné si taktiež uvedomiť, že zamestnávateľ nie je účastníkom konania o úrazovej dávke zamestnanca a pokiaľ by v rámci konania o úrazovej dávke žalovaná (a nie všeobecný súd) v rámci vyhodnotenia predbežnej otázky konštatovala charakter úrazu opačne (v rozpore) so stanoviskom zamestnávateľa, zasiahla by do práv zamestnávateľa neakceptovateľným spôsobom, keďže otázka charakteru úrazu nebola posúdená v konaní, v ktorom mali zamestnanec a zamestnávateľ rovné postavenie účastníkov konania.

45. Aj podľa názoru kasačného súdu, žalovaná správne skonštatovala, že medzi žalobkyňou ako zamestnankyňou a jej zamestnávateľom existuje spor, ktorý je výlučne sporom z pracovnoprávneho

vzťahu žalobkyne a jej zamestnávateľa (neplyníe z poistného vzťahu, resp. z poistenia). Taktiež správne skonštatovala, že jej ako správne orgánu neprináleží, aby si urobila konkrétny úsudok ohľadom takej predbežnej otázky, ktorá je výlučne sporom prameňiacim z pracovnoprávneho vzťahu.

46. Vo všeobecnosti je právom žalovanej, aby si o predbežnej právnej otázke urobila úsudok sama (§ 198 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení). Nie je to však jej povinnosť za každých okolností.

47. Len všeobecný súd prejednávajúci pracovnoprávne spory je oprávnený záväzným spôsobom určiť, či poškodenie zdravia, ktoré zamestnanec utrpel je zároveň pracovným úrazom, ak je táto otázka medzi zamestnancom a zamestnávateľom sporná. Len v takomto konaní sú zamestnanec a zamestnávateľ obaja účastníkmi konania, majú ako účastníci konania objektívne rovné postavenie a môžu rovnocenne predkladať dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (princíp rovnosti zbraní), ktoré vyhodnotí nestranný a nezávislý súd. Záver, ku ktorému súd dospeje, je spojený so všetkými právnymi následkami v pracovnoprávnej rovine ako aj v rovine úrazových dávok. Právoplatné rozhodnutie všeobecného súdu o otázke povahy úrazu je potom záväzná nielen pre účastníkov pracovnoprávneho sporu, ale aj pre žalovanú.

48. Z vyššie uvedených dôvodov žalovaná nie je subjektom oprávneným (v rámci posúdenia predbežnej otázky v konaní o úrazovej dávke) záväzne a s konečnou platnosťou rozhodnúť, či v súlade so zákonom je tvrdenie zamestnanca alebo zamestnávateľa, resp. v akom rozsahu je daná zodpovednosť zamestnávateľa a v akom zamestnanca (resp. určiť povahu úrazu). Žalovaná je pritom povinná prihliadnuť na to, že úrazovú dávku môže oprávnenému subjektu (zamestnancovi) priznať len v prípade, ak je daná zodpovednosť povinne úrazovo poisteného zamestnávateľa.

49. Stanovisko zamestnávateľa je pre žalovanú v konaní o úrazovej dávke zamestnanca určujúce v tom smere, že pokiaľ zamestnávateľ úraz žiadateľa o dávku nekvalifikuje ako pracovný, žalovaná musí túto otázku považovať za spornú.

50. Pokiaľ by žalovaná mala kompetenciu s konečnou platnosťou rozhodovať v rámci predbežnej otázky o povahe pracovného úrazu bez zohľadnenia stanoviska zamestnávateľa, aj v prípadoch, keď zamestnávateľ úraz za pracovný aj formálne uznal, mohla by sa od jeho stanoviska odchýliť (hoci zamestnávateľ nie je účastníkom konania o úrazovej dávke zamestnanca) a úraz za pracovný neuznať. V takom prípade, by zamestnanec a zamestnávateľ boli vystavení situácii, že by sa zamestnanec určovacou žalobou musel domáhať určenia úrazu za pracovný voči svojmu zamestnávateľovi aj napriek tomu, že spor medzi zamestnancom a zamestnávateľom o povahe úrazu (a jeho uznaní za pracovný) reálne vôbec neexistuje. Z platnej právnej úpravy však takýto zámer (vôľu) zákonodarcu nemožno predpokladať. Práve naopak, oprávnenie zamestnávateľa rozhodnúť o kvalifikovaní úrazu ako pracovného (registrovaný pracovný úraz), iného úrazu či o uznaní choroby z povolania vyplýva z jeho povinnosti viesť evidenciu (knihu úrazov) podľa § 17 ods. 8 zákona č. 124/2006 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Zamestnávateľovi je tak uložená povinnosť viesť evidenciu o taxatívne vymedzených udalostiach (pracovný úraz, iný úraz ako pracovný, nebezpečná udalosť, priznaná choroba z povolania, ohrozenie chorobou z povolania), ktorá môže byť využitá na vykonávanie analýz a rozborov a v prípade pracovného úrazu aj na vykonanie príslušných opatrení, ak sa z neho neskôr vyvinie registrovaný pracovný úraz.

51. Povinnosť zamestnávateľa spísať záznam o registrovanom pracovnom úraze je vyjadrením formálnej stránky registrácie pracovného úrazu. Spôsob registrácie pracovného úrazu a pokyny k vyplňovaniu záznamu o registrovanom pracovnom úraze sú uvedené vo vyhláške MPSVR SR č. 500/2006 Z.z., ktorou sa ustanovuje vzor záznamu o registrovanom pracovnom úraze.

52. Stanovisko zamestnávateľa k povahe (charakteru) úrazu, ktorý utrpel jeho zamestnanec je možné zmeniť iba vyvolaním pracovnoprávneho sporu s výsledkom, že súd určí právnu skutočnosť - poškodenie zdravia zamestnanca (konkrétne špecifikovaný úrazový dej) za pracovný úraz. Len autoritatívnym rozhodnutím súdu, príslušného na konanie v pracovnoprávných veciach, dôjde k zmene právneho stavu medzi zamestnancom a zamestnávateľom spočívajúcej vo vzniku povinnosti zamestnávateľa (napriek jeho predchádzajúcemu stanovisku o neregistrovaní úrazu ako pracovného) dodatočne registrovať úraz ako pracovný.

53. Sociálna poisťovňa síce vykonáva plnenia z titulu pracovných úrazov a chorôb z povolania, tieto však musia byť preukázané.

54. Pokiaľ je otázka charakteru pracovného úrazu sporná, sporný je aj status žalobkyne ako poškodenej na účely poskytovania úrazových dávok a to až do času, kým súd (v pracovnoprávnom spore) nerozhodne inak. Pokiaľ bol takýto spor iniciovaný, žalovaná má povinnosť vyčakať na jeho výsledok.

55. Pokiaľ v čase rozhodovania o úrazových dávkach existuje spor (konflikt) pracovnoprávneho charakteru, pričom konanie o spornej otázke nebolo vôbec iniciované, či vyriešené s konečnou platnosťou príslušným súdom, je potrebné zároveň skonštatovať, že následkom takéhoto (ne)konania poškodeného subjektu, potom žiadateľ (v danom prípade žalobkyňa) v konaní o úrazových dávkach nepreukázal skutočnosť rozhodujúcu na nárok na dávku a na nárok na jej výplatu spôsobom určeným Sociálnou poisťovňou (§ 184 ods. 5 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení). Kasačnému súdu nie je z obsahu spisu (vyjadrení žalobkyne) zrejmé, z akých dôvodov kvalifikovane právne zastúpená žalobkyňa ani len z opatrnosti nepodala žalobu na súd príslušný v pracovnoprávnych veciach, keď už v priebehu administratívneho konania správny orgán v súlade so zásadou dobrej správy žalovanú náležite informoval ako hodnotí problematiku predbežného posúdenia otázky povahy jej úrazu.

56. Žalovaná postupovala správne, pokiaľ v rámci svojho predbežného uváženia vyhodnotila, že o určení charakteru úrazu žiadateľky o dávku jej neprináleží rozhodovať ako o otázke predbežnej, nakoľko ide o spor vyplývajúci z pracovnoprávneho vzťahu a preto je potrebné, aby otázku, či predmetný úraz je pracovný (ako na rozdiel od zamestnávateľa tvrdí sťažovateľka), posúdil všeobecný súd príslušný na konanie v pracovnoprávnych veciach.

57. Kasačný súd prízvukuje, že žalovaná rozhoduje o priznaní úrazových dávok plynúcich z úrazového poistenia len v prípadoch preukázania poškodenia zdravia alebo úmrtia v dôsledku pracovného úrazu (choroby z povolania).

58. Uvedené vyplýva aj z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 2 Cdo 65/2006, ktorý bol uverejnený v časopise Zo súdnej praxe pod č. 40/2007 uviedol, že prejednanie a rozhodovanie vecí, ktorej predmetom je určenie, že určitý úraz je pracovným úrazom, resp. ktorej predmetom je určenie rozsahu zodpovednosti zamestnávateľa za škodu ním vzniknutú, patrí aj po 31. decembri 2003 v zmysle § 7 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 14 Zákonníka práce do právomoci súdu. Najvyšší súd ako dovolací ďalej dôvodil, že „aj po prijatí zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, účinného od 01.01.2004, sa v Zákonníku práce naďalej nachádza právna úprava zodpovednosti za škodu (§ 196 Zákonníka práce) a podmienok, kedy sa zamestnávateľ nemôže zodpovednosti zbaviť (§ 197 Zákonník práce), včítane vymedzenia pojmu pracovného úrazu (§ 195 ods. 2 a 3 Zákonníka práce). Spor medzi zamestnancom a zamestnávateľom, ktorý rieši základ nároku poškodeného zamestnanca na jednotlivé plnenia, vyplývajúce zo zodpovednosti zamestnávateľa za škodu pri pracovnom úraze (chorobe z povolania), treba preto považovať naďalej za spor vyplývajúci z pracovnoprávneho vzťahu“.

59. V odôvodnení uvedeného rozsudku (2 Cdo 65/2006) Najvyšší súd Slovenskej republiky tiež konštatoval, že i keď si Sociálna poisťovňa pri rozhodovaní v dávkových veciach v zmysle § 198 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení môže sama urobiť úsudok o niektorej predbežnej otázke (teda aj pokiaľ ide o určenie rozsahu zodpovednosti zamestnávateľa za škodu vzniknutú pracovným úrazom), nie je oprávnená samostatným rozhodnutím odstrániť spornosť týkajúcu sa rozsahu zodpovednosti zamestnávateľa za škodu ním spôsobenú. Rozhodnúť o tejto spornej otázke môže len súd v občianskom súdom konaní; jeho rozhodnutím je potom sociálna poisťovňa viazaná (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo/159/2011 zo dňa 28.10.2013).

60. S úsudkom žalovanej, že ako správny orgán nie je oprávnená sama posúdiť otázku, ktorá má pre jej rozhodovanie predbežný charakter, za situácie, keď medzi zamestnancom a zamestnávateľom existuje od počiatku spor ohľadom samotnej povahy poškodenia zdravia zamestnanca, sa aj kasačný súd preto v plnom rozsahu stotožňuje. Žalovaná správne poukázala na rozsudok NS SR sp.zn. 4Cdo/131/2010, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že vzťah zodpovednosti zamestnávateľa za úrazy a choroby z povolania je vzťahom pracovnoprávnym v zmysle Zákonníka práce, z čoho logicky správne vyvodila aj

to, že nie je vecne príslušná rozhodovať o tom, čo je a čo nie je pracovný úraz, keďže toto oprávnenie patrí výlučne súdu.

61. V náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 87/2014-43 z 10.09.2014, na ktorý argumentačne poukazovala sťažovateľka, ústavný súd opakovane zdôraznil, že správny orgán pri formulovaní úsudku v rámci predbežnej otázky nemôže konať svojvoľne a aj takýto postup má byť predmetom prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia, k čomu vo veci sťažovateľov nedošlo a pokiaľ skutkové závery vyplývajúce z posúdenia predbežnej otázky sú bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu a v príkrom rozpore s predloženými podkladmi či vykonanými dôkazmi, nemožno hovoriť o zákonnom rozhodnutí orgánu verejnej správy. Postup najvyššieho súdu pri prieskume rozhodnutia v tejto veci považoval ústavný súd za striktné formálny a ústavne neudržateľný, lebo neposkytol stanoveným spôsobom ochranu právam sťažovateľov, pokiaľ neuznal ich nárok na odškodnenie bez podrobnejšieho rozboru, len s odkazom na uplatnenie nároku podľa § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku. Skonštatoval, že išlo o formálny výkon práva, ktorý je v rozpore s požiadavkami základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé prejednanie vecí podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru až do tej miery, že vzbudzuje nedôveru verejnosti v zákonné rozhodovanie všeobecných súdov. Uložil najvyššiemu súdu v ďalšom konaní rešpektovať názor ústavného súdu a preskúmať zákonnosť napadnutých rozhodnutí v širšom rozsahu a súčasne primerane reagovať na námietky sťažovateľov.

62. Práve s poukazom na vyššie uvedený nález ústavného súdu, kasačný súd podrobne preskúmal samotnú úvahu správneho orgánu vo vzťahu k nastolenej predbežnej otázke, so záverom ktorej sa stotožnil a doplnil ďalšie konkrétne argumenty (najmä v bodoch 32., 33., 35., 36., 37., 39. a 40. odôvodnenia), pre ktoré považuje za daných okolností za neprípustné (neakceptovateľné), aby žalovaná spornosť posúdenia úrazu sťažovateľky odstraňovala v režime úsudku správneho orgánu o predbežnej otázke postupom podľa § 198 ods. 1 vety za bodkočiarkou zákona o sociálnom poistení.

63. Podľa názoru kasačného súdu správne orgány oboch stupňov sa vo svojich rozhodnutiach dostatočne podrobne zaoberali predbežnou otázkou, či povahu úrazu žalobkyne je možné posúdiť v administratívnom konaní a zrozumiteľne a jasne uviedli konkrétne dôvody a vecné argumenty, na základe ktorých s poukazom na príslušné ustanovenia právnych predpisov ako aj rozhodovaciu prax najvyššieho súdu zastávajú názor, že v prípade existencie sporu o povahe úrazu medzi zamestnancom a zamestnávateľom, musí byť táto otázka vyriešená v súdnom konaní. Zdôraznili, že žalobkyňa inak pre žalovanú záväzné vyhlásenie zamestnávateľa o neuznaní úrazu (akútnej bolesti chrbta) za pracovný, napriek tomu, že s týmto nesúhlasila, relevantne nespochybnila, keď odmietla podať určovaciu žalobu a to aj v odvolacom konaní.

64. Záver, ktorý správne orgány prijali, má náležitú oporu v zistenom skutkovom a právnom stave ako aj rozhodovacej praxi najvyššieho súdu (napr. 9Sžso/14/2011, 4Cdo/131/2010, 9Sžso/44/2011). V rozhodnutiach správnych orgánov ani kasačný súd nevzhladol prvky zjavnej svojvôle napriek tomu, že argumenty žalovanej nepovažoval za relevantné a za určujúce považoval vyhlásenie zamestnávateľa o povahe úrazu zamestnanca. Kasačný súd dodáva, že iný záver, v prípade existencie sporu o povahe úrazu medzi zamestnancom a zamestnávateľom, by viedol k vzniku situácií, kedy by o tej istej udalosti rozhodli rôzne orgány odlišne, pokiaľ by napr. na účely úrazových dávok žalovaná len v rámci predbežnej otázky sama vyhodnotila spornú povahu úrazu odlišne, než by ju určil všeobecný súd v pracovnoprávnom spore o ne/určení úrazu zamestnanca za pracovný. Nemožno predpokladať, že vznik takýchto kolidujúcich situácií by bol zámerom zákonodarcu aj vzhľadom k tomu, že na základe osobitného zákona je to práve zamestnávateľ, kto dáva vyhlásenie o povahe úrazu, ktoré žalovaná nemôže opomenúť alebo ho nerešpektovať. Žalovaná pritom nespochybnila, že odmietla podať žalobu o určenie predmetného úrazu za pracovný, ktorá okolnosť by predstavovala dôvod na prerušenie správneho konania o jej úrazovej dávke až do právoplatného skončenia pracovnoprávneho sporu.

65. Je potrebné tiež pripomenúť, že v správnom súdnictve správne súdy nie sú súdmi skutkovými a rozhodnutia správnych orgánov preskúmavajú z hľadiska ich „zákonnosti“, teda, „či kompetentné

orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Inými slovami povedané, treba vziať do úvahy, že správny súd „nie je súdom skutkovým“, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.“ (10Sžso/4/2016)

66. Žalovanej nemožno vytknúť ani porušenie zásady tzv. dobrej správy, keďže žiadateľku o dávku riadne informovala o následkoch neuplatnenia jej práva (nárokov) na všeobecnom súde prejednávajúcom pracovnoprávne spory.“

67. Napriek tomu, že vyššie citované rozhodnutie NS SR sa týkalo inej úrazovej dávky, vzhľadom na totožnosť spornej právnej otázky, správny súd považuje uvedené závery za plne aplikovateľné na prejednanú vec. Zároveň v uvedenom rozsudku NS SR sa najvyšší súd zaoberal aj nálezom, na ktorý vo svojej argumentácii poukazoval žalobca.

68. Je teda zrejmé, že na to, aby bolo možné spochybníť vyhlásenie zamestnávateľa o tom, že úraz z 21.12.2015, ktorý žalobca utrpel, nie je pracovným úrazom bolo potrebné podať správnu žalobu na súd príslušný na rozhodovanie pracovnoprávných sporov. V konaní nie je sporné, že žalobca tak odmietol urobiť. Zároveň bolo zo strany žalovanej nutné, aby žalobcu o takomto postupe poučila. Táto podmienka v konaní splnená bola (dokonca opakovane), čo tiež nebolo v konaní sporné

69. Je potrebné uviesť, že žalovaná napriek tomu, že žalobca nepodal žalobu na všeobecný súd o určenie charakteru jeho úrazu, sa sama snažila zabezpečiť si dostatok podkladov pre vydanie rozhodnutia. Avšak vzhľadom na to, že nie je oprávnená posudzovať charakter úrazu v rozpore s vyhlásením zamestnávateľa, nepochybila, keď považovala vyhlásenie zamestnávateľa za rozhodujúce. Žalovaná v zmysle zásady dobrej správy poučila žalobcu o tom, ako je potrebné postupovať, ak nesúhlasí s vyhlásením zamestnávateľa a upozornila ho na následky, a to dokonca opakovane. Žalobca preto mal možnosť spochybníť vyhlásenie zamestnávateľa relevantným spôsobom.

70. Správny súd sa nestotožnil s tvrdením žalovanej, že nebola povinná vyzvať žalobcu na podanie určovacej žaloby, avšak vzhľadom na to, že tak urobila, nie je tento jej názor pre posúdenie veci relevantný.

71. Taktiež správny súd poukazuje na nepresnosť vyjadrenia žalovanej, že iba podanie žaloby o určenie, že úraz je pracovným úrazom, môže spochybníť vyhlásenie zamestnávateľa. Samotné podanie žaloby by malo za následok iba prerušenie konania vo veci úrazovej dávky, keďže samotným podaním žaloby nedochádza k určeniu charakteru úrazu. Až právoplatné rozhodnutie o takejto žalobe, určujúce úraz za pracovný, by bolo relevantným podkladom spochybňujúcim vyhlásenie zamestnávateľa. Ide však len o nesprávnu formuláciu správnej právnej úvahy žalovanej, ktorá na správnosť rozhodnutia nemá vplyv.

72. Vzhľadom na uvedené správny súd nemohol prijať iný záver ako ten, že žalovaná dostatočne zistila skutkový stav veci, na tento aplikovala zodpovedajúce ustanovenia zákona a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom aj odôvodnila. Pretože súd nevyhodnotil ani jednu zo vznesených námietok žalobcu ako dôvodnú, podanú žalobu podľa § 190 v spojení s § 199 ods. 3 SSP zamietol.

73. O trovách súd rozhodol v zmysle ust. § 168 SSP tak, že úspešnej žalovanej právo na náhradu trov konania nepriznal, pretože nezistil také výnimočné okolnosti, pre ktoré by bolo možné náhradu dôvodne vynaložených trov konania spravodlivo požadovať.

Poučenie:

Doručený rozsudok je právoplatný (§ 145 ods. 1 SSP).

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť.

Kasačná sťažnosť musí byť podaná v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia a podáva sa na Krajskom súde v Bratislave v počte vyhotovení, zodpovedajúcom počtu účastníkov konania. (§ 443 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa uvedú všeobecné náležitosti podania podľa § 57 Správneho súdneho poriadku to znamená, ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania. Ďalej sa v kasačnej sťažnosti musí uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body") a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 Správneho súdneho poriadku odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 odsek 1 písm. g) až i) Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 2 SSP).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Uvedená povinnosť neplatí, ak a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 1 písm. c/ a d/ (v sociálnych veciach, vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia), c) je žalovaným Centrum právnej pomoci. (§ 449 ods. 1, 2 SSP).